

ADAM BLADE

YENİ SERİ!

Canavar Peşinde

ALTIN ZIRH

TAŞ BÜYÜCÜSÜ

SOLTRA

Canavar Peşinde

Kötü Büyücü Malvel sihirli altın zırhı çaldı ve parçalarını Avantia'nın dört bir yanına gizledi. Tom bu parçaları bulmak zorunda ancak her biri, Malvel'in yarattığı altı korkunç canavar tarafından korunuyor.

Altın zırh macerası Tom'un köyünde devam ediyor. Ancak Taş Büyücüsü Soltra köye çoktan korku salmış bile.

Tom, bu korkunç Canavarı alt edip köylüleri özgürlüklerine kavuşturabilecek mi? Yoksa o da Canavarın kurbanı olup, taş a mı dönüşecek?

Altın Zırh serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Korkunç Ahtapot Zepha
- Dev Maymun Pençe
- Yılan Adam Vipero
- Örümcek Kral Araknid
- Üç Başlı Aslan Trillion

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

9 yaş ve
üstü

5.00 TL

ISBN 978-975-999-564-5

9 789759 995645

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2011

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 9
ALTIN ZİRH
Taş Büyücüsü Soltra

Beast Quest
The Golden Armour
SOLTRA
The Stone Charmer
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-564-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Beast Quest Limited 2009

© İllüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2008

© Kapak İllüstrasyonu: David Wyatt 2008

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Dilara Anıl Özgen
Son okuma: Aslı Onat
Çeviren: Bahar Ulukan
Grafik uygulama: İlknur Muştu
Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86

TAŞ BÜYÜCÜSÜ

➤ SOLTRA ➤

Canavar
Peşinde

ALTIN ZIRH

ADAM BLADE

BATI OKYANUSU

KORKU
ORMANI

DOLAN

KIZIL ÇÖL

SPIH

**DONMUŞ
OVALAR**

Avantia

**KRAL
HUGO'MUN
SARAYI**

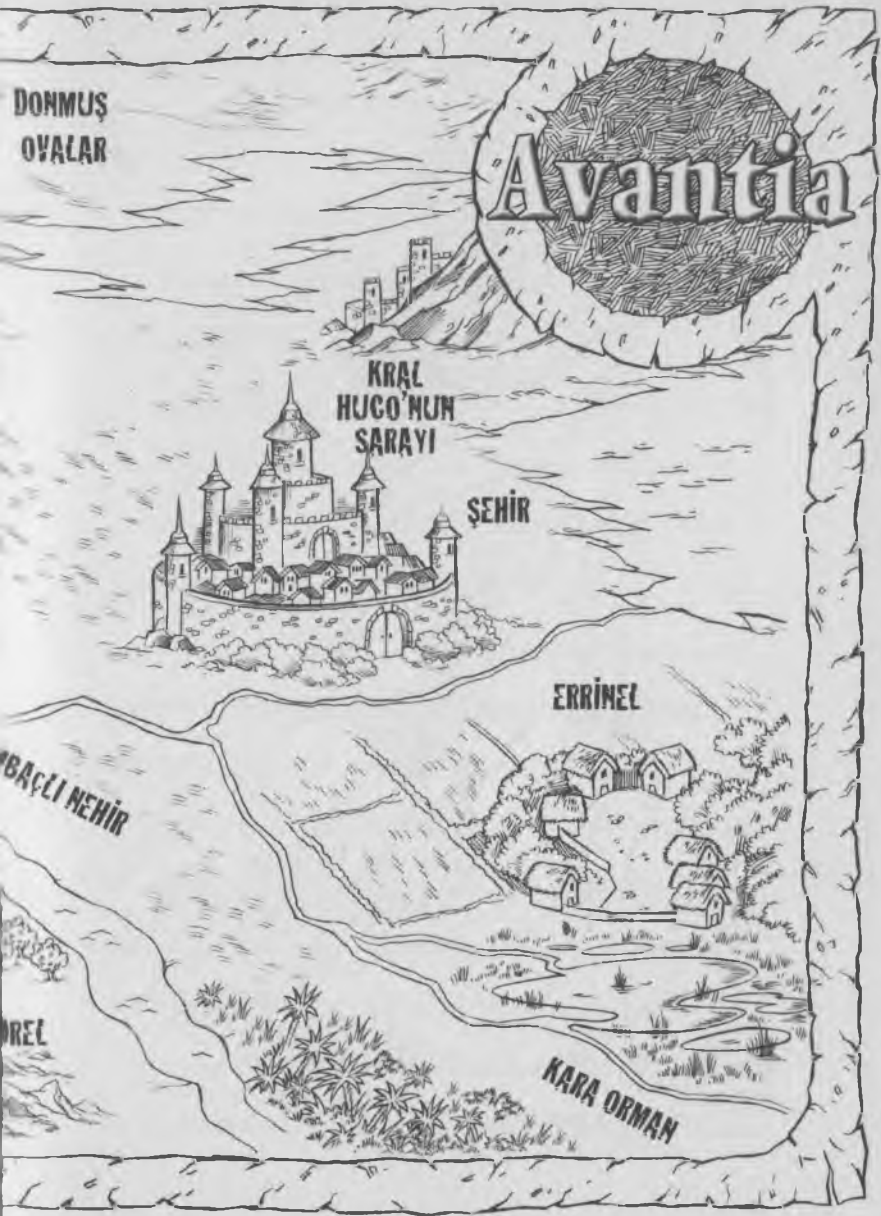
ŞEHİR

ERRİNEL

BAĞLI NEHİR

REL

KARA ORMAN

Bitti mi sandın?

Yenilgiyi kabul edip ortadan kaybolacağımı mı zannettin?

Hayır! Bu asla olmayacak. Ben Malvel'im. Tüm Avantia halkının yüreklerine korku salan Kara Büyücüyüm ben. Bu krallığa, özellikle de Tom'a yapacağım daha çok kötülük var.

Genç kahraman, Avantia'nın altı Canavarını benim lanetimden kurtardı ama savaş henüz bitmedi. Bakalım yeni görevinin üstesinden nasıl gelecek? Onu ve arkadaşı Elenna'yı mahvedeceğim.

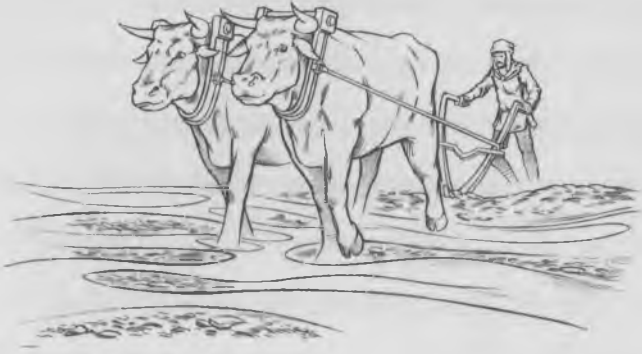
Avantia'nın Canavarları iyi yürekliydi; kalplerini kötü niyetlerimi gerçekleştirmek için ben karartmıştım. Şimdi Tom'un sayesinde krallığı korumak için yeniden serbest kaldılar. Ama kalpleri doğuştan kötü olan ve özgür bırakılamayacak altı

*yeni Canavar yarattım: Korkunç Ahtapot Zepha,
Dev Maymun Pençe, Taş Büyücüsü Soltra, Yılan
Adam Vipero, Örümcek Kral Araknid ve Üç Başlı
Aslan Trillion. Her bir Canavar, Avantia'dan
çaldığım en değerli yadigârın bir parçasını koruyor:
Gerçek sahibine sihirli güçler veren, altın bir zırh.
Tom'un zırhın parçalarını bir araya getirmesini
engellemek için elimden geleni yapacağım.
Bu kez beni yenemeyecek!*

Malvel

GİRİŞ

Çiftçi için uzun bir gün olmuştu. İki öküzüne bağladığı sabanın toprakta bıraktığı izler boyunca yavaş yavaş yürüyordu. Ağır sabanı sürerken boynundan aşağı ter süzülürdü.

Çiftliğin batısındaki bataklıkta güneş batıyordu. Çiftçi başını yukarı kaldırdı, ardından kaşlarını çatarak, koluyla alnındaki teri sildi. Yoğun bir sis, bataklıktan araziye doğru yayılıyordu. Yılın bu zamanında bu yoğunlukta bir sisin olması, görülmemiş bir şeydi.

Ürpererek öküzlerin koşum takımlarını çıkardı ve onları ahıra doğru yürütmeye koyuldu. Hayvanlar genellikle günün sonunda yemlenecekleri için istekli olurlardı ama çiftçi bu kez onları zorlukla hareket ettirebiliyordu. Koşum takımlarını eline alıp somurttu. Takımlar buz gibiydi. Arkasını döndü. İki öküz de öylece duruyordu.

“Sorun nedir, delikanlılar?” diye sordu öküzlere doğru yürüyerek. Etraflarını sis sarmıştı, çiftlik evi artık görünmüyordu. Öküzlerden birinin boynunu okşadı ve ardından şaşkınlıkla yutkundu. Hayvanın derisi sertleşmiş, buz gibi olmuştu.

Öküzler taşa dönüşmüştü!

Öküzlerin hâlâ hareket eden korku dolu, iri kahverengi gözlerine bakınca içlerinde gölgeli, süte benzer bir yansıma gördü. Çiftçinin tam arkasında bir şey ya da biri duruyordu.

Arkasını döndü ve sisin ortasından çıkan bir kadın görünce, korkuyla çığlık attı. Batan güneş, kadının ardında parlıyordu.

Kadın, çiftçiden iki karış daha uzundu. Üstünde siyah sudan yapılmış gibi görünen parlak, kıvrımlı bir kumaş vardı. Çiftçi kadının yüzüne baktı ama bir yüzü *olmadığını* fark etti.

Yüzünün olması gereken yerde mermer gibi pürüzsüz ve süt beyazı bir kafa vardı.

Ardından, adamı dehşete düşüren bir şey oldu.

Kadının yüzü, dev bir gözkapağı gibi açıldı ve altından zümrüt gibi yemyeşil ve parlak bir göz belirdi.

Kadın, gözünü hiç kırpmıyordu. Doğrudan ona bakan bu gözü görünce, çiftçinin korkusu birdenbire uçup gitti.

“Öyle güzel ki,” diye mırıldandı. “Öyle güzel ki...”

Kadına doğru bir adım attı.

Kadın bir kolunu kaldırdı ve beyaz elini ona doğru uzattı. Çiftçi, kadının elini tuttu ve büyük yeşil gözün içinde kendi yansımasını gördü. Buzdan kristal parçaları damarlarını doldurdu ve önce kollarına sonra bacaklarına yayılarak kalbini dondurdu.

Saniyeler sonra, tıpkı öküzleri gibi, çiftçinin de yalnızca gözleri hareket edebiliyordu. Vücudu taşa dönüşmüştü.

Kadın arkasını döndü ve pelerini dalgalanarak sisin içinde kayboldu.

Birkaç saniye sonra çiftçi, göz ucuyla bir hareket fark etti. Küçük bir çocuk, arazinin sınırını

belirleyen duvarın altına çömelmişti. Çiftçi çocuğa seslenmeye çalıştı, ondan yardım getirmesini isteyecekti ama tek yapabildiği inlemek oldu.

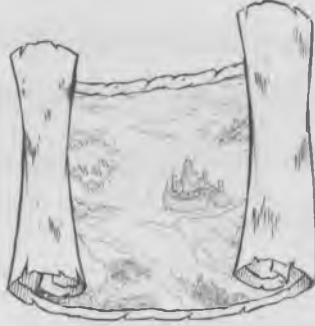
Dehşete kapılan çocuk, köye doğru koştu.

Sis, çiftçinin omuzlarını bir kefen gibi örtmüştü.

Acaba, diye düşündü çiftçi, ölmem ne kadar sürecek?

BİRİNCİ BÖLÜM EVE DÖNÜŞ

“Sonunda!” dedi Tom soluk soluğa. Bir dalın yanından geçtikten sonra, kendini kırsal bir bölgede buldu.

“Tanrıya şükür!” dedi Elenna, Tom’un ardından. “Kara Orman’dan sonsuza dek çıkamayacağımızdan korkmaya başlamıştım.”

Etrafa ikinci serinliği çökmüştü. Ormanın karanlık ve boğucu sıcağından kurtuldukları için sevinçliydi.

Önlerinde uzanan yeşillik alandaki büyük taşların arasından kıvrıla kıvrıla akan bir nehir vardı.

Tom, uğursuz ormana dönüp son bir kez baktı. Dev Maymun Pençe'ye karşı verdikleri mücadeleyi düşündü ve kötü Canavardan zincir zırhı almayı nasıl başardığını hatırladı.

Elenna'nın sadık kurdu Gümüş ve Tom'un asil atı Fırtına da ormandan çıktılar. Gümüş neşeyle zıplayarak uluyordu. Fırtına ise kişniyor ve olduğu yerde sıçırıyordu.

"Açık alana çıktıkları için çok mutlular," dedi Elenna. "Gece nehir kenarında kamp yapabilir miyiz? Akşam yemeği için birkaç balık tutarım."

Tom düşüncelere dalmış halde Elenna'ya baktı ve içini çekti.

"Sorun nedir?" diye sordu Elenna.

"Aduro'yu düşünüyordum," diye yanıt verdi

Tom. “Malvel ona ne yapmış olabilir diye endişeleniyorum.”

Kara Büyücü, arkadaşları ve koruyucuları olan Büyücü Aduro’yu kaçırmıştı ve Tom, Pençe’yi yendikten sonra karşlarına çıkıp, onlara Aduro’nun parçalanmış kırmızı pelerini göstermişti. Acaba iyi büyücü hâlâ hayatta mıydı?

Aduro’nun başına ne gelmiş olursa olsun, Tom görevini tamamlamak ve Malvel’in çalıp krallığın dört bir yanına dağıttığı altın zırhın altı parçasını birleştirmek zorunda olduğunu biliyordu. Aduro, onu kurtarmalarının tek yolunun zırhın parçalarını bir araya getirmek olduğunu söylemişti. Avantia, ancak o zaman Malvel’in serbest bıraktığı altı kötü Canavardan kurtulabilecekti.

Tom, Elenna ve hayvan dostları nehre indiler. Vadi boyunca yürüdükten sonra, küçük çakıllı bir sahile ulaştılar.

Tom, Elenna'nın elinde oku ve yayıyla suya girişini izledi. Uzun bir süre bekledikten sonra Elenna yayını gerdi ve birkaç saniye sonra elinde büyük bir somon balığıyla sahile döndü. Kız, balığı kayaya bıraktıktan sonra birkaç tane daha yakalamak için tekrar suya girdi.

Gümüş, balığı kokladı ama tüylü başını sallayarak uzaklaştı. Tom, Gümüş'ün daha lezzetli bir şeyler aradığını düşündü. Fırtına ise çimenlerin arasında keyifle otliyordu.

Tom, hızla akıp giden nehri izlerken kendisini yorgun hissediyor, evini özlediğini düşünüyordu. Bu nehir, Errinel'deki evinin yakınlarındaki durgun, büyük gölden ne kadar farklıydı... Onu uzun süredir görmemişti.

Kendini toparladı ve odun toplamaya koyuldu. Ardından bir ateş yaktı. İnce dallardan iki dayanak yaptı ve somonu şişe takarak ateşte pişirmeye

başladı. Kısa bir süre sonra Elenna, elinde iki balıkla daha geri döndü.

Balıklar pişerken alacakaranlık çöktü ve yemek sırasında Tom, Elenna'ya evinden söz etti. "Göl kristal gibi berraktır," dedi. "Sıcak yaz akşamlarında herkes göl kenarına yemek yemeye, müzik dinlemeye ve gün batımını izlemeye gider."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Elenna ağzı somonla dolu bir halde.

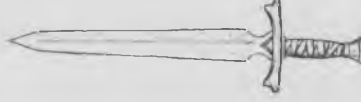
"İnsanlar suyun iyileştirici özelliği olduğunu söylerler," diye sözlerine devam etti Tom, gökyüzüne bakarak. "Suyun güneş batarken kovalara doldurulması gerekir." Sonra güldü. "Sadece bir efsane," dedi. "Gerçek olduğunu sanmıyorum."

"Yine de güzel bir hikâye," dedi Elenna. "Ayrıca tüm bu gördüklerimiz ve yaşadıklarımızdan sonra neyin gerçek olup olmadığını nereden bilebiliriz? Çoğu insan Canavarların birer efsaneden ibaret

olduğunu düşünür ama biz öyle olmadıklarını biliyoruz.”

Yemeklerini bitirdikten sonra Elenna ve Tom, hayvan arkadaşlarının yanına gittiler. Gümüş başını patilerinin arasına koymuş yatarken, hafifçe horluyordu. Fırtına ise sakın sakın uyukluyordu.

İki arkadaş yataklarını serecek bir alan buldular. Tom toplamış olduğu zırh parçalarını yanına almıştı. Kartal kafası şeklinde işlenmiş altın miğfer, yıldızların altında ışıldıyordu. Zincir zırha uzanarak Canavarların Efendisi'nin bu zırhı daha önce giyip giymediğini düşündü. Ardından babası Hızlı Taladon geldi aklına. Taladon da yıllar önce Canavarların peşine düşmüş ama ortadan yok olmuştu. “Keşke onu tanımış olsaydım,” diye düşündü hüzünle. Belki bir gün bir araya gelebiliriz, diye umuyordu.

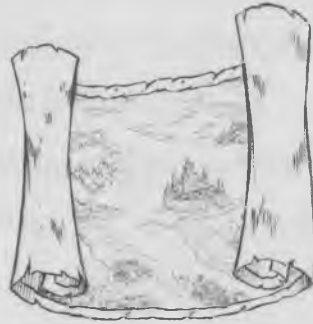

Sonraki gün hava aydınlık ve sıcaktı, güneş mavi gökyüzünde parlıyordu. Tom, Aduro'nun maceralarının başında ona verdiği, Avantia'nın büyü haritasını açtı.

Onu incelerken harita canlandı. Çayırlar rüzgârda hareket ediyor, minik dağlara dokununca eli buz gibi oluyordu. Tüm ormanlar, nehirler, kasabalar ve şatolar

Avantia'daki gerçek hallerinin minyatürleriydi.

Haritanın üstünde genellikle parlak, kırmızı

bir yol belirir ve Tom'a bir sonraki yolculuğunun istikametini gösterirdi. Fakat bu sefer ortalıkta bir şey görünmüyordu.

Haritaya bir süre baktıktan sonra "İşte!" diye bağırdı Elenna.

Haritanın üstünde altın bir ışık parlıyordu. Altın nokta, Tom ve Elenna'nın bakışları altında büyüyerek altın zırhın göğüs kısmına dönüştü.

"İşte zırhın bir sonraki parçası!" dedi Elenna.

Tom, bir sevinç çığlığı attı. "Evet!" dedi şaşkınlıkla. "Nerede olduğuna bir baksana!" Tarlaların arasındaki geniş, berrak bir gölü işaret ediyordu. "Orası Errinel, yani benim evim! Beni büyüten amcam Henry ve karısı Maria Yenge ile tanışabileceksin." Tom, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Bu maceralar başladığından beri onları hiç görmedim," diye ekledi.

O sırada yumuşak bir burnun kulağını

kokladığını hissetti. Bu Gümüş'tü, hayvanın gözleri anlayışla parlıyordu. Tom gülümseyerek döndü. Fırtına da yakınında, bir toynağıyla çakılları eşeliyordu.

“Duygularını bizden saklayamazsın!” dedi Elenna gülerek. “Eve gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyoruz! Hadi, kampı toparlayıp yola koyulalım.”

“Evet!” diyerek güldü Tom “ve Errinel’e varana kadar durmak yok!”

Ama onu bekleyen macerayı ve tehlikeleri düşününce, gülümsemesi soldu. Bir an önce Errinel’e gitmesi gerekiyordu. Fakat onları orada kim bilir nasıl bir Canavar bekliyordu?

Ayrıca ailesine ve evine nasıl bir zarar vermişti acaba?

İKİNCİ BÖLÜM TAŞ KESİLMİŞ

Tom ve Elenna, Fırtına'nın sırtına oturdular ve yanlarında Gümüş'le ilerlemeye başladılar. Önlerinde onları bekleyen tehlikelere rağmen Tom, eve dönüyor olmalarından memnundu. Errinel'e yolculuk, şimdilik sorunsuz geçiyordu. Nehir kıyısını izleyerek ilerliyorlardı. Hava sıcaktı ama esen ferah bir rüzgâr onları serinletiyordu. Parlak

renkli kelebekler ve mücevher gibi parıldayan yusufçuklar, suyun üstünde dans ediyorlardı.

“Neredeyse geldik,” dedi Tom sonunda.

Amcasını ve yengesini göreceği için çok heyecanlıydı. Ama bu sefer eve dönüş nedeni, pek sıradan sayılmazdı. Altın zırhın göğüslüğü onları buraya getirmişti ve bu da Malvel’in kötü Canavarlarından birinin köyde olduğu anlamına geliyordu.

“Şimdi nehirden ayrılıp şu alçak tepeyi aşmalıyız,” dedi Tom ileriye işaret ederek. “Errinel’e ulaşıncaya kadar önümüzde küçük bir orman ve tarlalar var.”

“Nerede büyüdüğünü görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Elenna.

Alçak tepeyi tırmanıp, ormanlık alana indiler. Gümüş, bir koku almaya çalışırcasına havayı koklayarak yanlarında ilerliyordu.

“Ne oldu oğlum?” diye sordu Elenna. “Bir şeyin kokusunu mu aldın?”

Kurt hafifçe inledi. Fırtına ise kişneyerek başını çevirdi. Hayvanları rahatsız eden bir şeyler vardı.

Tom'un eli kılıcının kabzasına gitti. Omzuna astığı kalkanında ise Avantia'nın iyi Canavarlarının verdiği altı hediye bulunuyordu. Tüm Canavarları; Ateş Ejderhası Ferno'yu, Deniz Yılanı Sepron'u, Dağ Trolü Arkta'yı, At Adam Tagus'u, Kar Canavarı Nanuk'u ve Alev Kuşu Epos'u Malvel'in lanetinden kurtarmıştı ve başı belaya girdiğinde onları yardıma çağırabileceğini biliyordu. Ayrıca Korkunç Ahtapot Zepha ve Dev Maymun Pençe'den aldığı altın zincir zırh ve miğfer, yakındaki çantasının içindeydi. Zincir zırh ona cesaret kazandırıyor, miğfer ise görme yeteneğini keskinleştiriyordu. Güçleri, her görevde daha da artıyordu. Savaşa hazırды.

"Sanırım tehlike yakınlarda," diye mırıldandı.

Elenna başını salladı, sırtındaki kılıftan bir ok çıkardı ve yayına yerleştirdi.

Yavaşça ormandan çıktılar ve yüksek çitlerin arasındaki yoldan ilerlediler. Çitlerin arasındaki boşluklardan, etraflarındaki tarlaları görebiliyorlardı. Arada bir uzaklarda bir çiftlik evi ya da ahır görünüyordu.

“Her şey yeterince normal görünüyor,” dedi Tom dikkatle. “Şey hariç...” Kaşlarını çattı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama ne olduğunu anlayamıyordu. Birden fark etti. “Etraf fazlasıyla sessiz. Kuşlara ne olmuş böyle?”

“Şurada bir sürü sığırcık kuşu var,” dedi Elenna çitlerin yanındaki ahşap kapıyı göstererek.

Tom, kuşlara doğru yaklaşırken onlara dikkatle bakıyordu. Yaklaştıkça korkup tarlalara doğru uçmalarını bekliyordu. Ancak kuşlar hiç kıpırdamadılar. Tom’un tüyleri diken diken olmuştu.

Tom, atından indi ve kuşlara doğru yürüdü. Yalnızca heykel olduklarını fark edince rahatladı ve uzanıp birine dokundu. Kuşun vücudu sert ve soğuktu.

“Gerçek değiller,” diye seslendi. “Taştan yapılmışlar.”

Elennda da aşağıya atladı ve Tom'un yanına koştu. O da kck heykellerden birine dokundu, ardından çocuğa yaklaŝarak eğildi.

“Kanatlarındaki en kck ayrıntı bile belli oluyor,” dedi. “Heykel olamayacak kadar mkemmeller. Bu iŝten hiç hoŝlanmadım Tom.”

Ardından Tom, önlerindeki arazide bir şey fark etti. Yeni kesilmiş samanların arasında gri-kahverengi bir şekil vardı.

Tom, kapıya tırmandı ve ŝekle doğru yürüdü. Sürünerek ona yaklaŝıp parmağıyla dokundu. Taştan bir tavŝandı. Koşarken havada donakalmıŝ gibi görünüyordu. Tom, taştan tavŝanı aldı ve kapının yanına götürdü. Onu yola koyarak yüzünde düŝünceli bir ifadeyle incelemeye başladı.

Gümüş, tereddütle tavŝana yaklaŝıp onu kokladı. Bir saniye sonra burnunu buruŝturarak uzaklaştı.

Elenna ürpermişti. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Tom’a.

Tom, Elenna’ya bakarak “Bunların heykel olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi. “Bence biri, canlı şeyleri taşa çevirmiş.”

“Malvel’in kötü Canavarı olmalı,” diye mırıldandı Elenna.

Tom’un kalbinde yeni bir endişe doğdu. “Köye gitmeliyiz,” dedi. Amcasının, yengesinin ve Errinel’in diğer sakinlerinin de taşlaşmış olmalarından korkuyordu.

İki arkadaş, yeniden Fırtına’nın sırtına atladılar.

Tom atı mahmuzlayınca, Fırtına ileri atıldı. Gümüş de vücudunu toprağa yaklaştırmış, yanı başlarında koşuyordu.

Köy, tarlalardan birkaç kilometre uzaktaydı. Tom, At Adam Tagus’un ona verdiği nal

parçasını hatırladı. Bu nal, ona olağanüstü bir hız kazandırıyordu.

Kalkanındaki sihirli nala dokundu ve Fırtına, Tom'u hayrete düşürerek inanılmaz bir hızla koşmaya başladı. Tarlaların arasından ok gibi geçerken, Tom, atın sırtına yapışmıştı. Elenna ise rüzgâr kulaklarının yanından ısıklık çalarak geçerken, Tom'un beline sarılmıştı. Gümüş de dili dışarı sarkmış bir halde atın hızına yetişmeye çalışıyordu.

Birkaç saniye sonra Tom, yakındaki bir tarlada garip bir şey gördü.

"Dur!" diye bağırdı.

Fırtına durdu. Tom aşağı atladı ve alçak çitlere doğru koştu.

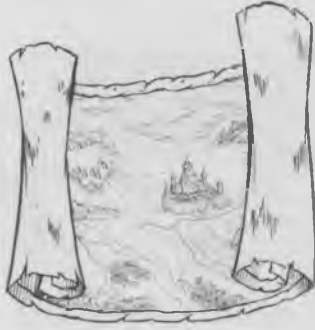
“Bu tarlayı tanıyorum,” diye seslendi Elenna’ya. O sırada Elenna da attan inmekteydi. “Çiftçi Gretlin’e ait. Bak!” Parmağı titreyerek ileriye işaret etti.

Yeni ekilmiş arazide üç gri karaltı kıpırdamadan duruyordu. İki öküz ve bir adam... Hepsi taşa dönüşmüştü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KALBE BİR KILIÇ DARBESİ

Tom çitlerin dibinde durmuş, terk edilmiş tarlaya bakıyordu.

“Canavar hâlâ buralarda olabilir,” dedi endişeyle “ve bizi taşa çevirebilir!” Fırtına'nın yanına koştu. “Her şey için hazırlıklı olmalıyım.”

Zincir zırhı giydi ve altın miğferi başına taktı. Artık hiçbir şeyden korkmayacak ve Canavar hâlâ oralardaysa onu görebilecekti. Tekrar Fırtına'nın sırtına bindi ve kalkanını sol koluna asıp, kılıcını kabzasından çekilmeye hazır hale getirdi.

Elenna, Tom'un arkasına oturdu. Yayı sırtında, okları ise çekilmeye hazırdı.

"Haydi, oğlum!" dedi Tom, Firtına'yı

topuklarıyla yavaşça dürterek. At çitlerden uzaklaştı, sonra hızla ileri atıldı. Uzun ve yumuşak bir atlayışla çitleri geçti.

At, korkusuzca donmuş taş heykellere doğru ilerliyor, Gümüş ise her zamanki gibi sadakatle onları takip ediyordu.

Tom, Elenna'nın parmaklarının cilalanmış zincir zırhın üstünden kaydığını hissedebiliyordu ama onun düşmesinden korkmuyordu. Çünkü kız, çok iyi bir biniciydi. Tom Canavarın her an onlara saldırmasını bekliyordu ama tarladan zarar görmeden geçmeyi başardılar. İki hayvan da tehlikenin yakında olduğunu biliyormuşçasına huzursuzdu.

Taşın heykellerin yanına geldiklerinde, her yer garip bir biçimde sessizdi. Tom ve Elenna, Fırtına'nın sırtından indiler. Fırtına huzursuzca

kişnedi ve geriledi. Gümüş ise taş kesilmiş adamın ve öküzünün etrafında dolaşarak havayı kokladı. Kulaklarını indirmiş, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Elenna ile ikisi, adama yaklaştıklarında “Bu Çiftçi Gretlin!” diye bağırdı Tom. Dikkatle yaklaşp, taş adamın göğsüne dokundu. Soğuktu.

Elenna kaşlarını çattı. “Mutlu görünüyor,” dedi adamın yüzüne bakarak. “Anlamıyorum. Taşa dönüşmek üzere olan biri neden bu kadar mutlu görünür ki?”

“Malvel’in Canavarları genellikle korkunçtur,” dedi Tom. Kafası karışmış gibiydi. “Bunu yapan şey zararsız görünüyor olmalı ama öyle değil elbette.”

“Hatta güzel bile olabilir,” diye ekledi Elenna.

“Güzel ve ölümcül,” dedi Tom endişeyle. “Bu

kötü bir şey Elenna. Tehlikeli görünmeyen bir şeyle nasıl savaşırısın ki?”

“Sence Canavar neye benziyordu?” diye sordu Elenna.

Tom, üzgün üzgün çiftçinin yüzüne baktı. “Bunun cevabını bize verebilecek tek kişi, şu anda ölü,” diye mırıldandı. Fakat çiftçinin yüzüne tekrar yakından baktı. Bakışlarını adamın gözlerine dikmişti. Acaba hareket mi etmişlerdi yoksa Tom hayal mi görmüştü?

“Elenna,” dedi Tom aceleyle. “Galiba o yaşıyor.”

Arkadaşı da adama dikkatle baktı ve “Haklı olabilirsin,” dedi. Biraz daha yakınına geldiğinde, dirseği heykele çarptı ve çıkan ses yankılandı.

Tom, parmaklarıyla heykelin koluna vurdu. Tekrar aynı sesi duydular.

“Taş onu bir kabuk gibi sarmış!” diye bağırdı Tom.

“Ona zarar vermeden kabuğu nasıl kırabiliriz?”
diye sordu Elenna.

Tom kılıcını çekti.

“Bunu yapamazsın!” diye bağırdı Elenna
dehşetle. “Onu öldüreceksin!”

“Zayıf bir nokta bulursam bir şey olmaz,” dedi
Tom. “Amcam bir nalbanttı, unuttun mu? Bana
her zaman zayıf bir nokta bulmamı, sonra da onu
kullanmamı söylerdi.” Çiftçinin etrafında dönerek,
“Bir yerlerde bir çatlak ya da zayıf bir bölge olmalı,”
diye mırıldandı. “Olmak zorunda!”

Birdenbire adamın kalbinin üzerinde saç teli
inceliğinde bir çatlak gördü.

“İşte!” dedi ve kılıcını kaldırıp, dikkatle çatlağın
arasına yerleştirdi.

“Hayır!” diye bağırdı Elenna. “Bu çok tehlikeli!”

Eğer elin kayarsa ya da yanlış bir hareket yaparsan kılıç, doğrudan çiftçinin kalbine girer.”

“Elim kaymayacak,” dedi Tom. “Ayrıca başka şansımız yok. Onu böyle bırakamayız, Canavarın neye benzediğini bize söylemesi gerekiyor.”

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı Elenna. Tom kabuğu kırmaya hazırlanırken, Elenna yavaşça geri çekildi. Tom kendinden oldukça emindi, altın miğfer adamın göğsündeki çatlağı mükemmel bir biçimde görmesini sağlıyordu.

Kılıcını çevirdi ve taşın içine soktu.

Hiçbir şey olmadı. Tom kaşlarını çatarak elini geri çekti ve avucunu kılıcın kabzasına dayayarak ittirdi. Elenna'nın korkuyla içini çektiğini duydu. Fırtına ve Gümüş de endişeyle onu izliyorlardı.

Kabzaya tekrar vurdu. Taştan bir ses geldi ama çatlak açılmadı.

Ancak Tom'un vazgeçmeye niyeti yoktu. Kabzaya üçüncü kez vurduğunda, çatlağın genişlediğini gördü. Bir sürü minik çatlak, çiftçinin göğsünden bacaklarına doğru ilerledi.

Ardından taş kabuk parçacıklara ayrıldı ve yere döküldü.

Çiftçi Gretlin'in göğsü, ciğerlerine dolan havayla şişti ve adam, dizleriyle ellerinin üstüne düştü.

Nefes alarak öksürmeye başladı.

Yaşıyordu!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ORMANDA

Tom, Fırtına'nın sırtındaki çantadan bir su şişesi aldı ve nefes nefese kalmış çiftçiye verdi. Çiftçi suyu içerken, Elenna boş tarlayı inceleyerek, okunu fırlatmaya hazır bekliyordu.

“Sen kimsin?” diye sordu çiftçi Gretlin. Hâlâ güçlükle nefes alıyordu.

Tom miğferini çıkardı ve sırttı.

“Tom!” diye bağırdı çiftçi hayretle. “Hayatımı

kurtardın! Ayağa kalkmama yardım et.” Bir elini Tom’un omzuna koydu ve bacakları titreyerek ayağa kalktı.

“Bunu sana kim yaptı?” diye sordu Elenna.

Çiftçi merakla ona baktı. “*Sen* de kimsin?”

“O benim arkadaşım Elenna,” dedi Tom. “Buraya sizlere yardım etmeye geldik. Bize neler olduğunu anlatır mısın?”

Çiftçi gözlerini kıstı. “Bataklığın üstünde sis vardı,” dedi “ve uzun boylu, siyahlara bürünmüş bir kadın gördüm.” Birden ürperdi. “Yüzü yoktu yalnızca kocaman, yeşil bir gözü vardı. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Sonra kıpırdayamaz oldum.” Minnettar bir bakışla onlara gülümsedi. “Ta ki siz yardımınıza yetişinceye dek.”

“Ne zaman oldu tüm bunlar?” diye sordu Tom.

Çiftçi başını salladı. “Bir gün önce,” dedi kararsızca. “Belki daha da fazla.”

“Bu kadın kim acaba?” diye yüksek sesle düşündü Tom. O sırada çiftçi ve Elenna, taşlaşmış öküzleri kontrol etmeye gitmişlerdi.

Tanıdık, zalim bir ses kulağına fısıldadığında, kalbi hızla atmaya başladı. “Taş Büyücüsü Soltra ile yüz yüze görüşmek ister misin?”

“Malvel!” Tom, hızla arkasına döndü ama hiçbir şey göremedi. “Senden korkmuyorum. Kötü Canavarlarından da!”

Kara Büyücü yılanların tıslamasına benzer bir sesle güldü. “Burada kazanamazsın çocuk. Soltra yenilmezdir.”

“Onu yeneceğim ben!” diye haykırdı Tom. “Sadece bekle ve gör!”

Fakat cevap gelmedi. Ses yok olmuştu.

Tom kılıcına sarıldı, soğuk çeliği Malvel'in yüreğine saplamayı o kadar istiyordu ki.

Kız döndüğünde "Canavarın adı Soltra," dedi Elenna'ya. Ardından taş öküzlerin yanında dikilen Çiftçi Gretlin'e baktı.

"Az önce Malvel benimle konuştu. Soltra'nın yenilmez olduğunu söyledi."

"Ona inanma," dedi Elenna. "Bir yolunu buluruz!"

Tom başını salladı. "Haklısın. Köye gitmeliyiz. Umarım Canavar oraya bizden önce varmamıştır." Amcası ve yengesi de Soltra'nın kurbanı olmuşlar mıydı acaba? Bunları düşünmemeye çalıştı.

Çiftçinin yanına yürüdüler. Fırtına ve Gümüş, iri iri açılmış gözleriyle onları izliyorlardı.

"Bu hayvanları da canlandırabilir misin?" diye sordu çiftçi Gretlin.

Tom, dikkatle iki hayvana baktı. Ancak taş kesilmiş gözlerinde hiç hayat belirtisi yoktu. Üzüntüyle başını iki yana sallayarak “Üzgünüm,” dedi.

Tom ve Elenna, çiftçinin sürülmüş tarladan çıkmasına yardım ettiler. Ardından bir yanlarında Fırtına, öbür yanlarında da Gümüş’le birlikte köye giden dolambaçlı yolu izlemeye başladılar. Tom etrafına bakındı, Errinel’in tanıdık çatıları ve bacaları çitlerin ve ağaçların üstünden gözüktükçe, anılar zihnine doluyordu.

Köy sessizdi ve terk edilmişti. Etrafta üç gri heykel vardı. Örgü bir sepet taşıyan bir kadın, pazarda mallarını dizen başka bir kadın ve sanki gözlerini güneşten korumak istercesine kolunu kaldırmış bir adam. Soltra oradan geçmişti belli ki.

Tom'un boğazı düğümlendi. Köy meydanını kalabalık ve gürültülü bir yer olarak hatırlıyordu. Böyle boş, sessiz bir yer değildi eskiden; günlük işlerinin peşinde koşan, Errinel'in

neşeli insanlarıyla doluydu. Tom üç heykeli de dikkatle inceledi ama onları taş kabuklarından kurtarabileceği tek bir çatlak bile bulamadı. Çiftçi Gretlin şanslıydı.

Tom evden eve koşarken, içine bir korku düştü. Soltra'nın büyüsünden kurtulmayı başarmış birilerini bulmayı umuyordu çaresizce. Ama kimse yoktu.

“Köylülerin geri kalanı kaçmış olmalı,” dedi çiftçi Gretlin.

Tom'un amcası Henry'nin çalıştığı demirci ocağına gittiler. Körükler her zamanki gibi ateşin yanındaydı ve demir aletleri tezgâhın üstünde duruyordu.

“Herkes nereye gitmiş?” diye sordu çiftçi Gretlin. “Onları nasıl bulacağız?”

Tom, sert bir şekilde gülümseyerek “Yanımızda bir kurt var, öyle değil mi?” dedi. Gümüşe

seslenmesiyle kurt, demirci ocağına girerek, ne yapmam gerekiyor dercesine Tom'a baktı. Tom, duvarda asılı eski, deri bir önlüğü aldı. "İşte Gümüş," dedi. "Bunda Henry Amca'nın kokusu vardır."

Gümüş önlüğü kokladı. Bir saniye sonra sert bir sesle havladı ve koşarak demirci ocağından çıktı.

"Onu takip edelim!" diye bağırdı Tom. "Kokuyu aldı!"

Gümüş, toprağı koklayarak hızla ilerliyor, arada bir durup diğerlerinin ona yetişmesini bekliyordu. Kısa bir süre sonra köyün öte yanındaki yoğun ormanlık alana ulaşmışlardı.

Tom, çiftçi Gretlin'e döndü. "Birileri geri döner belki, sen köyde kalır mısın?" diye sordu. "Fırtına da seninle kalsın."

"Olur," dedi çiftçi. "İyi şanslar."

Tom ve Elenna, Fırtına ve çiftçiyi geride bırakarak, Gümüş'ü takip ettiler. Dikenler ve

eğreltiotlarının arasından yollarını bulmaya çalışarak ilerliyorlardı. Giderek ormanın derinliklerine iniyor, hızla ilerleyen kurdu gözden kaçırmamaya gayret ediyorlardı.

Kısa bir süre sonra sarmaşıklar ve süpürge otlarıyla dolu bir vadiye ulaştılar. Gümüş ortalıkta görünmüyordu.

Birkaç saniye sonra güçlü bir havlama, sessizliği böldü. Tom dönüp sese doğru koştu ama daha birkaç adım atmıştı ki ayakları sarmaşıklara takıldı ve paldır küldür düşüverdi.

“Tom! İyi misin?” diye seslendi tanıdık bir ses.

Tom ayağa kalkmaya çalışırken, yengesi Maria ağaçların arasından göründü. Yüzü neşe ve endişeyle doluydu. Tam arkasında da amcası Henry duruyordu.

Güvendeydiler!

BEŞİNCİ BÖLÜM

KAVUŞMA

Tom, amcası ve yengesine sıkı sıkı sarıldı ve birkaç dakikalığına karşı karşıya oldukları tehlikeyi unuttu.

“Kaç kişi kaçabildi?” diye sordu.

Köylüler saklandıkları yerden çıktılar ve huzursuzca Tom’un etrafına toplandılar. Yüzleri solgun ve endişeliydi.

“Hepimiz güvendeyiz,” dedi Henry Amca.

“Kaçanların hepsi.” Tom’a bakarak kaşlarını çattı.

“Ne olduğunu nasıl anladın?”

Tom dűşünceli bir biçimde amcasına, yengesine ve toplanmış köylülere baktı. Aduro, ona daima Avantia'nın sıradan halkına Canavarlardan bahsetmemesi gerektiğini söylemişti ama Errinel'in halkı, Soltra tarafından taşa çevrilmişti. Diğerlerinin de Soltra'nın ne olduğunu öğrenmeye hakkı vardı.

Herkesin onu duyabileceği şekilde sesini yükselterek konuşmaya başladı. “Şimdi size anlatacağım şey, Avantia'nın en büyük sırrı ve hiç kimse bu sırrı köyün dışına taşımamalı,” dedi. “Kral Hugo'nun danışmanı Büyücü Aduro, bana rehberlik ediyor. Buraya arkadaşlarım Elenna, Fırtına ve Gümüş'le kötü canavar Taş Büyücüsü'nü öldürmek için geldim.”

İnsanlar hayretle mırıldandılar. Henry Amca öne çıktı. “Sen gerçekten babanın oğlusun,” dedi ciddi bir

tavırla. “Yüzünden, taşıdığın silahlardan ve zırhtan savaşa hazır olduğunu görebiliyorum.” Gururla gülümsedi. “Bize ne yapmamız gerektiğini söyle.”

Amcası Henry'nin onun önemli bir görevi başarabileceğine inanması, Tom'u gururlandırmıştı.

“Soltra, şimdilik köyü terk etmiş görünüyor,” dedi. “Dinlenmek ve bir şeyler yemek için oraya dönmeliyiz. Eğer onu yenmek istiyorsam Errinel'de olan biten her şeyi öğrenmeliyim.”

Demircinin evine döndüklerinde yengesi Maria çorba ısıttı ve o sırada Henry Amca, Tom ve Elenna'ya bir çocuğun gün batımında Soltra'yı çiftçi Gretlin'le görmüş olduğunu, ardından diğerlerini uyardığını anlattı.

“Böylece çoğumuz Canavar gelmeden kaçmayı başardık,” dedi Maria Yenge. O sırada Tom ve Elenna’nın önündeki tahta kaplara sıcak çorba koyuyordu.

“Demek Soltra, dün akşam gün batımında ortaya çıktı,” dedi Tom. “Belki de gün ışığına dayanamıyordur. Zayıf noktalarından biri bu olabilir.”

“Akşam olmak üzere,” dedi Elenna. “Güneş yakında batacak.”

“Biliyorum,” dedi Tom. “Fazla vaktimiz kalmadı.” Amcasına baktı. “Köylüleri güvenlikleri için gölün kenarına götürmeliyiz.”

“Göl mü?” diye sordu Henry Amca şaşkın bir sesle. “Ama bizi orada bulursa derin suların etrafında olacağız. O zaman nasıl kaçarız?”

“Eski hikâyelere göre göl suyunun şifalı güçleri

varmış,” dedi Tom. “Belki Errinel’in halkını da kurtarabilir.”

Elenna merakla Tom’a baktı ve eğilerek kulağına fısıldadı. “Bu hikâyeye inanmadığımı sanıyordum.”

“Şu an *her şeye* inanmaya hazırım,” diye mırıldandı Tom.

“Fakat Canavarı bulup onu hemen öldürmemiz gerekmiyor mu?” diye sordu Elenna.

“Bunu yapacağız,” dedi Tom ciddiyetle. “Ama önce köylüleri güvenli bir yere götürmeliyiz. Geceyi gölde geçiririz, ertesi gün güneş yükseldiğinde de Soltra’yı buluruz. O zaman daha zayıf olur.”

Haber yayılır yayılmaz köylüler, gece için hazırlıklara başladılar. Ardından Tom, köylüleri alarak suyu pırıl pırıl parlayan gölün kıyılarına doğru götürdü.

Gölün durgun suyu, batan güneşin altın pırıltıları ve etrafını çevreleyen uzun ağaçların yansımalarıyla oldukça hoş görünüyordu. Önünde uzayıp giden parlak suyu izleyen Tom, onun şifalı bir gücü olduğuna neredeyse inanacaktı. Kesinlikle öyle olmasını umuyordu. Bu doğru olmasa bile en azından insanlar köyden uzaklaşmış ve Soltra'nın onları izlemesi zorlaşmıştı.

Gece için hazırlıklar biraz uzun sürdü ve büyük bir kamp alanı kuruldu. Güneş batmış, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında göl, gümüş rengini almıştı. Soltra'dan iz yoktu. Belki de gölün suları onları gerçekten koruyordu.

Köylüler küçük gruplar halinde ateşin karşısına oturmuş ekmek kızartıyorlar, közde patates pişiriyorlardı. Bazen birkaç kişi şarkı söylüyordu

ama pek az kişi gülüyordu. Tom, herkesin içindeki korkuyu hissedebiliyordu.

Tom ve Elenna, Henry Amca ve Maria Yenge ile ateşin karşısına oturmuştu. Gümüş ateşin yanına kıvrılmış sıcağın tadını çıkarıyordu. Firtına ise sessizce yanlarında duruyordu.

“Söyle bakalım Tom,” dedi Henry Amca, “Canavarı yendikten sonra burada kalacak mısınız?”

Tom, başını iki yana salladı. “Altın zırhın kalan parçalarını bulmalıyım,” dedi zgn bir sesle. Ama yine de amcasının ona güvendiğini bilmek, çocuğu mutlu etmişti. Kara Büyücü’nn zırhı çaldığını ve her parçasını korkunç bir Canavarın koruduğunu söylememişti. Amcasıyla yengesinin bunları bilmesine gerek yoktu. Bu bilgi, onları endişelendirmekten başka bir şeye yaramazdı.

Ateş giderek söndü ve köylüler uyumaya hazırlandılar. Kısa bir süre sonra yalnızca Tom,

Elenna ve hayvan dostları uyanık kalmıştı.

“İlk nöbeti ben tutarım,” dedi Tom, Elenna’ya.
“Gözlerimi açık tutamayacak hale geldiğimde seni uyandırırım.”

Elenna başını sallayarak, “Sence Soltra gelecek mi?” diye sordu.

Tom ağaçlara doğru baktı, Canavarın oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu.

“Umarım gelir,” dedi. “Soltra benim evime saldırdı. Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, onu yenmek için elimden geleni yapacağım!”

ALTINCI BÖLÜM

HEDİYE

Gölün suyu, Soltra'yı uzakta tutmuş gibiydi. Tom uyanmış, Canavar ile karşılaşmaya hazırdı. Güneş ağaçların tepesinde parlıyordu ve gölün kenarındaki kamp alanında bir telaş vardı. Tom ayağa kalktı. Ama Maria Yenge elini hafifçe Tom'un omzuna koyarak onu durdurdu.

"Bugün günlerden ne biliyor musun Tom?" diye sordu gülümseyerek.

Tom, kafası karışmış bir halde başını iki yana salladı.

Elenna, Fırtına ve Gümüş, yanında duruyorlardı. “Bana söylememiştin!” dedi Elenna gülümseyerek.

Tom, Elenna’ya baktı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Bugün senin doğum günün Tom!” dedi Henry Amca. “Unuttun mu yoksa?”

“Öyle mi?” Tom şaşırmişti. Son zamanlarda o kadar çok şey olup bitmişti ki günleri şaşırmişti.

“Evet, öyle!” dedi Elenna. “Doğum günün kutlu olsun!”

Gümüş havladı ve Fırtına kişnedi.

“Her şey yolunda olsaydı,” dedi Maria Yenge, “doğum gününü doğru düzgün kutlayabilirdik ama...” Sesi giderek canlılığını kaybetmişti.

“Yapmamız gereken daha acil işler var,” dedi Henry Amca. “Tüm bunlar sona erdiğinde kutlarız. Şimdi yine gündüz olduğuna göre köye

dönüp, bundan sonra ne yapmamız gerektiğini konuşmalıyız.”

“Evet, Henry Amca bu iyi bir fikir,” dedi Tom.

Elenna, Tom’u bir kenara çekip “Ne anlamı var bunun?” diye fısıldadı. “Soltra’yı durdurabilecek bir şey yapamazlar ki.”

“Biliyorum,” dedi Tom yavaşça “ama köy toplantısı benim için iyi bir fırsat olacak. Henry Amca ve Maria Yenge meşgul olacaklar, böylece ben de kimseye fark ettirmeden sıvışabilirim.”

“*Sıvışabiliriz* demek istedin herhalde,” diye düzeltti Elenna.

Tom gülümsedi. Elenna gibi cesur ve sadık bir arkadaşı olduğu için çok mutluydu. “Gece olmadan Canavarı bulmalıyız,” dedi Tom. “Hatırlasana çiftçi Gretlin’e büyü yaptığında arkasını batan güneşe dönmüştü. Bence yüzünü gün ışığına dönmesi imkânsız. Bu bizim en iyi silahımız. Onu bulup

gün ışığına çıkarmayı başarabilirsek, belki onu yenebiliriz.”

“Çiftçi Gretlin taşa dönüştüğünde tarlasının yanındaki bataklıkta’ydı,” dedi Elenna. “Oraya gidelim.”

“Evet,” dedi Tom. “Kaybedecek vakit yok. Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe köyümü koruyacak ve Soltra’yı yeneceğim!”

Sabahın ilerleyen vakitlerinde köylüler, toplantı yapmak için meydana toplandılar. Tom, Elenna ve diğer iki hayvan, demirci ocağının arkasında duruyorlardı. Bataklığa gitmeye hazırdılar.

Amcası köşede belirdiğinde, Tom, zincir zırhı giymek üzereydi.

“Biz konuşurken sen köyden ayrılmayı

planlıyorsun,” dedi. “Canavarı bulup onunla savaşacaksın.”

Tom başıyla onayladı. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

“Anlıyorum,” dedi Henry Amca kibarca “ama gitmeden önce sana vermek istediğim bir Şey var.”

“Nedir?” diye sordu Tom. Altın zincir zırh amcasının önünde giymekten gurur duymuştu. Zırh gün ışığında parlıyordu ve Tom, kalbine giderek cesaret olduğunu hissediyordu.

“Sana vereceğim Şey demirci ocağında,” dedi amcası. “Baban senin için bırakmıştı.”

Tom’un gözleri hayretle açıldı. Henry Amca daha önce babasının ona bıraktığı hediye den hiç bahsetmemişti. Elenna ile demirci ocağına girerken, zihni düşüncelerle dolup taşıyordu. Ne olabilirdi acaba?

“Örsü kaldırmama yardım et,” dedi Henry Amca.

Tom, örsün kenarından tuttu ve amcasının onu yere koymasına yardım etti. Ardından amcası bir kılıç aldı ve sıkıştırılmış sert toprağı kazmaya başladı.

Kısa bir süre sonra kılıç, sert bir şeye çarptı. Birkaç saniye sonra kare şeklinde, tahta bir kutu ortaya çıktı. Yaklaşık bir karış büyüklüğündeydi.

Henry Amca kutuyu örsün üstüne koydu ve metal kapağını kilidinden çıkardı.

“Onu sen açmalısın,” dedi Tom’a.

Tom kutuyu eline aldı. Babasının hediyesinin ne gibi sırlar sakladığı düşüncesi zihninde fırıl fırıl dönüyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

KADER VE TEHLİKE

Tom, hevesle kapağı açtı. Kutunun içinde, koyu kırmızı kadifeye sarılı bir şey vardı. Onu kutudan çıkardı. Ağır ve sertti. Tom, kadife bezi açtı ve hayretle nefesini tuttu. Elinde tuttuğu şey kenarları ince, gümüş işlemeli pirinçten yapılmış bir pusulaydı.

“Ne kadar güzel,” dedi Elenna “daha önce hiç böyle işlemeli bir pusula görmemiştim.”

Pusulanın üstüne iki kelime kazınmıştı. Kelimeler pusulanın ibresinin gösterdiği yöne denk geliyordu.

“*Kader*,” diye okudu Tom yavaşça “ve *tehlike*.” Başını kaldırıp amcasına baktı. “Ne anlama geliyor bu?”

“Arkasını çevir,” dedi Henry Amca.

Pusulanın arkasına şu kelime kazınmıştı:
Oğluma.

Tom dudağını ısırды. Sevinçten ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Öte yandan babasını hiç göremediği için üzülüyordu. Omzunda, Elenna'nın onu sakinleştiren elini hissetti.

“Taladon kendi macerasına çıkmak için Errinel’i terk ederken, bunu bana emanet etmişti,” dedi Henry Amca. “Bir kahraman olduktan sonra ilk doğum gününde sana vermemi istemişti.” Gözleri gururla parladı. “O gün geldi işte.”

Tom, amcasına baktı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissediyordu. “Peki babam bana bir mesaj bıraktı mı?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı amcası. “Ama pusulanın açıklanmaya ihtiyacı yok. Pusulanın ibresi kaderinle karşılaşman için ileri adım atman ve tehlikeyle karşılaştığında kaçman gerektiğini işaret edecek. Baban, bu pusulanın bir gün senin hayatını kurtaracağına inanıyordu.”

“Belki de bugün,” diye mırıldandı Tom pusulaya bakarak. “Teşekkür ederim.” Pusulayı elinde sımsıkı tuttu. Kendini babasına hiç bu kadar yakın hissetmemişti.

Ardından demirci ocağının çıkışına baktı. Artık Taş Büyücüsü Soltra'yı aramanın vakti gelmişti.

Tom, Elenna, Gümüş ve Fırtına, bataklığın kenarında durup çorak araziye baktılar. Sis

bulutları, parlak güneş ışığında bile avlarını arayan kötü hayaletler gibi ağır ağır geziniyorlardı.

“Daha önce hiç buraya gelmiş miydin?” diye sordu Elenna.

Tom başını sallayarak “Burası çok tehlikelidir,” dedi. “Maria Yenge, bana hep yalnızca bir aptalın bunu deneyeceğini söylerdi.”

“Ya da çok cesur birinin,” dedi Elenna.

Tom kılıcını çekti ve kalkanının sırtına sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol etti. Zırhının altına yerleştirdiği pusulanın ağırlığını cebinde hissedebiliyordu. Kalbi savaşmaya hazır, cesaretle doluydu. Altın miğferi dikkatle Fırtına'nın sırtındaki çantaya yerleştirdi.

“Soltra'nın gözünden nasıl kurtulacağız?” diye sordu Elenna. Tom, kızın sesinden korktuğunu anlamıştı.

“Bir yolunu bulacağım,” dedi Tom.

“Bir yolunu *bulacağız* demek istedin herhalde.”

“Hayır,” dedi Tom ciddiyetle. “Bu sefer tek

başına yapmam lazım. Senin burada Fırtına ve Gümüş'le kalmanı istiyorum.”

Ancak Elenna'nın bakışlarından kararlılığı okunuyordu.

“Asla!” dedi.

Tom, hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. Elenna da onun gibi kararlı biriydi. “Tamam, o zaman,” dedi Tom. “Fakat bastığın yerlere dikkat et. İlerledikçe zemin giderek daha tehlikeli bir hale gelecek.”

Esen rüzgârla salınan uzun kamışların yanından yavaşça geçtiler. Tom, Fırtına'ya yolu gösteriyordu. Gümüş ise Elenna'nın yanında ilerliyordu. Sis, ıslak bir battaniye gibi üstlerine çökmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra suyun koyulaştığı bölgeye gelmişlerdi. Toprağın sert olduğu dar yollardan ilerlemeye başladılar.

Toynakları yumuşak toprağa batmaya başlayan Fırtına gergindi. Sonunda kişnedi ve Tom'un

da ilerlemesini engelleyerek geriledi. Tom, atın boynunu okşadı ve yavaşça onunla konuştu. Ancak cesur atın daha fazla ilerlemeyeceği belliydi. Gümüş yere çömeldi, kulaklarını geriye yatırmış, gözlerini kısmıştı.

“Fırtına ve Gümüş’le burada kalır mısınız?” diye sordu Tom, Elenna’ya. “Daha fazla ilerleyemeyecekler ve burada korunmasız kalmalarını istemiyorum.”

Elenna, tamam dercesine başını salladı ve yayına hemen bir ok yerleştirerek hazırlandı.

Tom, sisin arasında yürümeye başladı.

Birden Elenna'nın ardından bağırdığını duydu,
"Unutma! Eğer kendini tehlikede hissedersen
Avantia'nın iyi Canavarlarından birini yardımına
çağır."

Tom, ona el sallamak için arkasını döndü ama
arkadaşları sisten görünmez olmuştu bile. Artık tek
başınaydı. Eliyle zırhının altındaki pusulasını aradı
ve varlığını hissedince rahatladı.

Vıcık vıcık toprakta bata çıka ilerlemeye başladı. Pis kokulu durgun su birikintileri genişlemeye başlamıştı. Sis artık o kadar yoğunlaşmıştı ki başının üstündeki güneşi göremiyordu. Kamışlar ıslık çalarak titriyordu.

Tom, pis kokunun içinde durdu ve etrafına bakındı. Canavarı bu sisin içinde nasıl bulacaktı? Canavar, burnunun dibine gelip ona dokunsa haberi olmazdı. Görmesine yardımcı olan altın miğferi yanında getirmediğine pişman olmuştu. Belki de pusulayı kullanabilirdi ama daha onu cebinden çıkaramadan sisin içinden nazik bir ses konuşmaya başladı.

“Evime hoş geldin.”

Tom kılıcını sıkıca kavrayarak, “Neredesin?” diye bağırdı.

“Yakınındayım,” dedi tatlı ses. “Neden gelip beni görmüyorsun?”

Tom, hayatında hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştı.

Kılıcını çekerek öne doğru ilerledi. "Lütfen," diye fısıldadı. Hislerini kaybetmeye başlamıştı sanki.

"İzin ver seni göreyim."

“Gel,” dedi ses. “Uzakta değilim.”

Tom sendeledi. Birdenbire ayağı bir şeye takıldı ve dengesini kaybetti. Yana doğru savrularak uzun kamışların arasına düştü. Ayağı balçığa saplandı ve onu çıkaramadı.

Korkuyla bağırdı. Dizlerine dek balçığa batmıştı. Kendini kurtarmaya çalıştı, ama her hareketiyle daha da derine batıyordu.

Tuzağa düşmüştü!

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BATAKLIK

Vıcık vıcık çamur, Tom'un bacaklarına kadar yükselmişti. Onu giderek daha derine çekiyordu. Birdenbire kendini bir rüyadan uyanmış gibi hissetti. Çırpınmanın iyi bir fikir olmadığını anladı.

“Paniğe kapılmamalıyım,” diye düşündü heyecanla. “Sakin olmalı ve kendimi dışarı çekmenin bir yolunu bulmalıyım.” Öne doğru eğilip kamışların arasından bir ot öbeği yakaladı ama otlar çok inceydi ve onları iyice tutamamıştı.

Artık beline kadar batmıştı. Nasıl o sesi

dinleyecek kadar aptal olabilmşti ki? Kulak tırmalayan tiz bir kahkaha duydu. *Malvel!* Kötü büyücü onunla dalga geçiyor, zaferinin tadını çıkarıyordu.

Elenna'nın uzaktan bağırdığını duydu. "Tom? İyi misin?"

Ardından başka bir ses duyuldu.

"Bana doğru gel," diye şakıdı Soltra bataklığından karşısından gelen güzel sesiyle. "Gel ve sonsuza dek benimle kal."

Tom, Canavar'ın sesini duymamaya çalıştı. Tüm dikkatini oradan kurtulmaya vermesi gerekiyordu. Ancak durumu umutsuzdu. Çamur göğsüne ulaştığında, kızgınlık ve çaresizlikle inledi. Avandia'nın Canavarlarına karşı o kadar savaştıktan sonra, hayatı bu iğrenç bataklığın içinde mi son bulacaktı yani?

Ardından sisin içinde ıslık çalarak ona doğru

gelen uzun ve ince bir şey hissetti. O her ne ise, Tom'dan birkaç metre uzağa saplanmıştı. Bu bir oktu ve ucuna bir halat bağlanmıştı.

“Elenna!” dedi şaşkınlıkla. Tüm gücüyle oka ulaşmaya çalıştı ve öne doğru eğilip parmaklarını ileriye doğru uzattı.

Elenna'nın sesini zar zor duydu.

“Tom? İpe ulaştın mı?”

“Az kaldı!” diye bağırdı çocuk. Sonunda parmakları halata ulaşmıştı. “Evet!”

“Fırtına seni çekecek!” diye bağırdı Elenna.

Tom halat gerilirken onu hemen bileğine doladı. Dehşet içinde geçen birkaç saniye boyunca çamurdan kurtulamadı. Fakat bir süre sonra Tom bataklıktan sıyrıldığını hissetmeye başladı, parmakları sert toprağa değmişti. Bacaklarıyla çabalamaya ve tekmeler savurmaya başladı. Sonra aniden kendini toprağın üstünde uzanır bir halde buldu. Ölüme hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Ayağa kalktı. Bacakları titriyordu. “Ne yapman gerektiğini nereden bildin?” diye seslendi Elenna’ya.

“Bağırdığımı duydum,” diye seslendi Elenna. “Sesinin geldiği yöne doğru ok attım. Geliyorum!”

“Hayır!” diye bağırdı Tom. “Orada kal! Burası çok tehlikeli!” Fakat yardıma ihtiyacı olduğunu

biliyordu. Ardından Avantia'nın iyi Canavarlarını hatırladı. Özellikle de birini; Dağ Trolü Arkta! Emin adımları ve dağlardaki sisi kaldırma yeteneğiyle Tom'un bataklıktan çıkmasını sağlayabilirdi. Hemen sırtından kalkanını aldı ve Arkta'nın ona verdiği sihirli hediyeyle ovuşturdu. Bu bir kartal tüyüydü. Tom, çaresizce onun işe yaramasını umuyordu.

Birdenbire sisin arasından ona doğru bir şeyin yaklaştığını gördü. Soltra mıydı bu? Tom çamura bulanmış kalkanını havaya kaldırdı ve kılıcının kabzasını sımsıkı kavradı. Onu çekmeye bir kez daha hazırды.

Ona doğru yaklaşan şey, dev gibiydi. Kısa bir süre sonra Tom'un onu seçebileceği mesafeye gelmişti. Karmakarışık saçlar, paytak bir yürüyüş ve Tom'a dostça bakan kahverengi bir göz.

“Arkta!” diye bağırdı Tom rahatlayarak.

Trol, dev kollarını salladı ve çevrelerindeki sis, dağılarak yok oldu. Tom, ancak o zaman kamışların arasında üzerinde uzun bir elbiseyle hareketsiz duran karanlık şekli görebildi.

“Hoş geldin Tom,” diye şakıdı güzel ses. “Gel bana.”

Karanlık şekil, uzun kollarını ileriye uzattı ve üstündeki elbise dalgalandı. Tom, duygularını kontrol altına almaya çalışarak ona baktı. Sesi o kadar tatlıydı ki. Soltra'nın ince ve uzun olduğunu görebiliyordu Tom. Yüzünün bulunması gereken yerde cam gibi pürüzsüz ve süt kadar beyaz, oval bir şey vardı.

Tom, ona doğru bir adım atınca, Arkta çocuğu uyarırcasına kükredi.

“Hayır, Arkta,” diye fısıldadı Tom. Zihni bir anda çevrelerindeki sis gibi bulanıklaşmıştı sanki. “Sorun yok.” Sadece onun yakınına gitmek istiyordu.

Soltra'ya doğru sendeledi, sis yeniden Tom'u yutmuştu. Soltra'nın etkileyici yeşil gözü açıldı. Tom durdu. Ardından o güzel göze bakarak bir adım daha attı.

DOKUZUNCU BÖLÜM YEŞİL GÖZ

Birden korku dolu bir ses, Tom'un zihninin derinliklerinde yankılandı. "*Pusulaya bak!*"

Vücudunu itaat etmeye zorlayarak cebinden pusulayı çıkardı ve gözlerinin önünde tuttu. Pusulanın ibresi "*Tehlike*"yi gösteriyordu.

"Ah!" dedi şaşkınlıkla. Soltra'nın bakışının üzerindeki etkisi kaybolmuştu. Tom'un zihni yeniden aydınlanmıştı ve yavaşça ileriye doğru yürümeye devam etti, gözleri pusulaya

odaklanmıştı. Eğer Canavarı yenecekse, ona yaklaşmalıydı.

“Bana gel,” diye buyurdu ses.

“Geliyorum,” diye fısıldadı Tom. Eliyle kalkanını sımsıkı tutuyordu. Artık sesin etkisi altında değildi ama Canavar, yalnızca birkaç metre ötesindeydi. İçinden yine Canavarın gözüne bakmak geliyordu ama tüm gücüyle bu dürtüye karşı koymalıydı. Yavaşladı ve durdu. Zor nefes alıyordu.

Soltra, ona doğru süzüldü. Ardından elbisesinin içinden uzun, gri bir kırbaç çıkardı. Kolunu uzatıp kırbacı şaklattı. Kırbaç bir yılan gibi havada tısladı.

Tom, kalkanıyla kendini kırbaçtan korudu. Soltra ona doğru atılıp, ortadan yok oldu. Sis içinde kaybolmuştu. Tom, şaşkınlıkla kalakaldı.

Soltra, çınlayan bir kahkahayla Tom’un ardında

belirdi. Kırbaç şaklayarak Tom'un sırtını yaladı ve Soltra yeniden ortadan kayboldu. Tom yere düşmüştü.

Canavara bakmadan onu nasıl yenecekti?

Soltra tekrar saldırdı, kırbaç Tom'un kılıcı tutan elinde şakladı ve canını yaktı. Tom acıyla bağıarak boş sisin içinde döndü.

Kırbaç bir kere daha şaklayarak onu bacaklarından yakaladı ve dizlerinin üstüne düşürdü. O sırada bir kükreme duyuldu. Bu Arkta'ydı! Elleri ve nefesiyle etraftaki sisi dağıtarak Tom'un etrafı görmesini sağlamaya çalışıyordu.

Tom, artık güneşi belli belirsiz görebiliyordu. Ayağa kalktı ve taş büyücüsüne döndü. Fakat bunu yaparken dikkatsiz davrandı ve gözleri bir an büyücünün büyük, yeşil gözüne takıldı.

İçine yine huzur ve keyif dolu bir his dolmuştu. Vücuduna buz gibi bir hissizlik yayılırken, her şeyi unutarak gülümsedi.

"Soğuk tehlikeli değil," dedi Soltra'nın sesi. "Taş senin kaderin."

Arkta öfkeyle kükredi ve Malvel'in iğrenç kahkahası Tom'un zihninde çınıladı.

Bu kez büyüü bozan, o alaycı kahkaha sesiydi. Tom'un kararlı olmasını sağlamıştı ve altın zırh, kalbini yeniden cesaretle doldurmuştu. Bakışlarını Soltra'nın yüzünden uzaklaştırdı ve içindeki buz gibi his yok oldu.

"Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe!" diye bağırdı, "sana direneceğim!"

Arkta yeniden kükredi ve Tom'un başının üstündeki sisi dağıttı. Trol, Tom'un Soltra'yı yenmek için güneş ışığına ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Altın güneş ışığı aşağı süzülürken, Soltra yeniden görünür hale geldi ama akşam güneşi ardındaydı artık.

“Çok geç,” diye şakıdı Soltra öne doğru ilerleyerek. “Güneş alçaldı, gün sona eriyor. Gel ve benimle taşa dönüş.”

Tom, dişlerini sıktı. Keşke Soltra’nın güneşe bakmasını sağlayabilseydi!

Ardından aklına bir fikir geldi! Hemen pusulayı cebine koyup kılıcını çekti. Başının üstüne doğru kaldırdığı kılıcın çeliğiyle güneş ışığını yansıtmaya çalıştı. Hızlı olmak zorundaydı; Soltra’nın kırbacına yakalanması an meselesiydi artık.

Tam ümidini yitiriyordu ki kılıcıyla güneş ışığını yansıtmayı başardı ve altın rengi ışık, doğrudan Soltra'nın gözüne yansıdı. Soltra acıyla bağırarak öne atıldı. Uzun kollarını Tom'a doğru uzatmıştı. Bunu yaparken cübbesi açıldı ve Tom, dehşetle kalakaldı.

Canavarın gövdesi, korkunç bir iskeletten ibaretti. Hareket ettikçe incecik beyaz kemikleri kımıldıyordu.

Tom nefesini tutmuştu. Soltra'nın göğüs kafesinde altın zırhın göğüslüğü vardı. Zırhın pırıltısı Tom'un dikkatini dağıttı ve kılıcı tutan elini hareket ettirince güneş ışığı Soltra'nın yüzünden uzaklaştı.

Soltra inledi ve uzun, buz gibi parmaklarıyla Tom'un boğazına sarıldı.

ONUNCU BÖLÜM ÖLÜMÜN DOKUNUŞU

Tom kaslarındaki gücün azalmaya başladığını hissediyordu ama Soltra'nın, boğazına sarılmış ölümcül parmaklarından nasıl kurtulabileceğini bilmiyordu.

İkinci bir kükreme daha duyduğunda, bilincini kaybetmek üzereydi. Arkta! Dağ Trolü bir anda tepesinde belirdi ve dev kolunu savurarak Soltra'ya saldırdı. Bunun üzerine Canavarın Tom'un boğazına yapışmış olan parmakları gevşedi.

Tom bu fırsatı kaçırmadı ve kalan gücünü toplayıp kılıcını kaldırdı. Kılıcını güneş ışığına tutmayı bir kez daha başardı ve parlak ışık, Canavarın yeşil gözüne yansıdı.

Soltra, korkunç bir çığlık attı. Elbisesi parçalara ayrıldı ve iskelet gövdesi toza dönüştü. Altın zırhın göğüslüğü de yere düştü.

Nefes nefese kalmış olan Tom, durdu ve onu yerden aldı. Göğüslüğün üstünde kas şeklinde kabartmalar vardı, deri kayışlar ve metal tokalar ise yan kısımların sağlam durmasını sağlıyordu. Tom, altın göğüslüğü taktı ve tokalarından bağladı. Tam üstüne göreydi! Kollarını uzatınca, kaslarının şiştiğini hissetti ve göğüslüğün ona fazladan güç kazandırdığını anladı.

Arkta'ya bakarak "Teşekkürler!" diye bağırdı. "Senin yardımın olmasaydı başaramazdım!"

Arkta keyifle kükredi ve arkasını dönüp hızla ilerleyerek sisin içinde kayboldu. Tom, Avantia'nın iyi Canavarlarıyla arasındaki derin bağın asla

bozulmayacağını biliyordu.

Çocuk döndü ve sisin içinde Elenna, Gümüş ve Fırtına'nın onu beklediğini umduğu yere doğru koşmaya başladı. Arkadaşlarıyla birlikte olmayı özlemişti.

“Tom?” Bu Elenna'nın sesiydi! “Kükremeler ve çığlıklar duydum. İyi misin?”

Tom, sisin içinde arkadaşını, Fırtına'yı ve Gümüş'ü seçebilmişti.

“Artık Soltra yok,” dedi Tom. “Bak elbisesinin altında ne varmış!”

“Zırhın bir sonraki parçası!” diye bağırdı Elenna sevinçle. “Bu gelmiş geçmiş en harika doğum günü hediyesi! Ama duyduğumuz o kükreme de neyin nesiydi? Aklıma Arkta geldi.”

“Errinel'e dönerken sana her şeyi anlatırım,” dedi Tom gülümseyerek.

Köylüler, Tom ve arkadaşlarını sevinç çığlıklarıyla karşıladılar.

“Taşa dönüşmüş arkadaşlarımız ve çiftçi Gretlin’in öküzleri canlandığında, sizin Canavarı yendiğinizi tahmin ettik,” dedi Henry Amca.

Önceden taşa dönüşmüş olan üç köylü, neşeyle gülümseyerek Tom'a el salladılar.

“Son anda başardık,” diye itiraf etti Tom.

“Babamın pusulası bize yardım etti.”

“Bir süre burada kalacak mısınız?” diye sordu Maria Yenge. “Kutlanacak çok şey var!”

“Üzgünüm ama kalamayız,” dedi Tom, onu çabucak kucaklayarak. “Arkadaşlarımdan biri kayıp ve kral için yerine getirmem gereken bir görev var.”

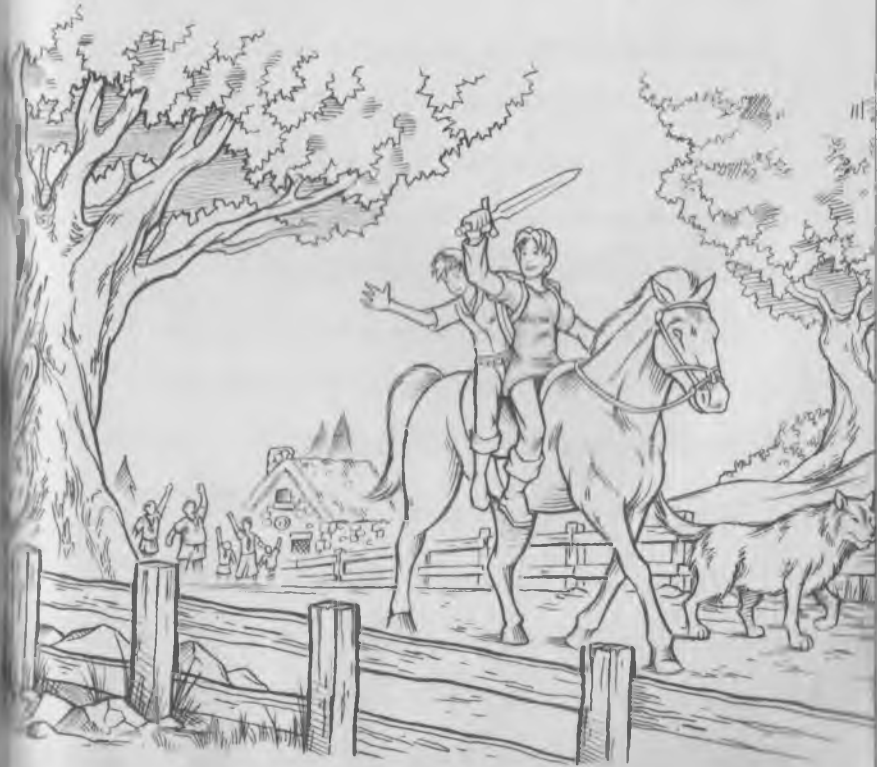
Henry Amca öne çıkarak “O zaman dualarımız seninle olacak,” dedi. “Fakat bir an önce yanımıza dön.”

Errinel'den bu kadar çabuk ayrılmak zordu ama Tom, Elenna, Fırtına ve Gümüş, köyden ayrılıp çoktan yola çıkmışlardı bile. Gece kamp kurmadan önce uzun bir yol kat edebileceklerdi.

“Haritaya baktın mı?” diye sordu Elenna.

“Nereye gittiğimizi biliyor muyuz?”

“Henüz değil,” dedi Tom. “Hemen köyden

çıkmam gerekiyordu yoksa hiç ayrılmak istemeyecektim." Omzundan geriye bakarak "Bu görevin en zor kısmı Canavarlarla savaşmak olmuyor bazen," dedi.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Elenna.

Birdenbire gök gürledi ve tam önlerine bir yıldırım düştü. Gümüş havlarken, Fırtına korkuyla kişnedi.

Malvel! Kollarını iki yana açmış, giysisi dalgalanarak karşılarında duruyordu.

"Senden korkmuyoruz!" diye bağırdı Tom, kılıcını çekip ona doğru savurarak. Halbuki bunun yalnızca bir görüntü olduğunu biliyordu.

Kara Büyücü gülümsedi ve pelerinini geriye attı. "Emin misiniz?" diye sordu ve o sırada yolda dizlerinin üstüne çökmüş biri belirdi.

"Aduro!" diye bağırdı Elenna şaşkınlıkla.

İyi büyücü karşılarındaydı. Kırmızı pelerini yoktu ve yüzü çok solgun görünüyordu.

“Büyük Aduro’yu ne hale getirdiğime bakın,” dedi Malvel. “Senin gibi bir çocuk bana daha ne kadar karşı koyabilir?”

“Hiç ummayacağın kadar!” diye bağırdı Tom. “Aduro’yu kurtaracağım!”

“Beni iyi dinle,” diye homurdandı Malvel. “Altın

göğüslüğü kazanmış olabilirsin ama savaş henüz bitmedi!" Kara Büyücü'nün gözleri parladı. "Görevini tamamlamaya çalışırsan bunun bedelini ağır ödersin."

Tom ona bakıp "Neymiş bedeli?" diye sordu.

"Göreceksin!" dedi Malvel. Tekrar gök gürledi ve şimşek çaktı. İki büyücü de ortadan kaybolmuşlardı.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu Elenna korkmuş bir sesle.

Tom ona bakıp "Bilmiyorum," dedi. "Fakat önemli değil." Dizginlere asıldı ve Fırtına hızla ilerlemeye başladı. "Hiçbir şey bizi görevimizi tamamlamaktan alıkoyamayacak. Aduro bizi bu göreve yolladı ve onu kurtarmak için bu görevi yerine getirmeliyiz."

Fırtına dörtnala gitmeye başladı. Gümüş de yanında koşuyordu. Yeni bir maceraya doğru hızla ilerliyorlardı.

Önlerine ne çıkarsa çıksın Tom onu yenecekti.
Başarmak zorundaydı. Bu, onun kaderiydi.

Canavar Peşinde serisi

Altın Zırh kitaplarıyla devam ediyor.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın.

Karşınızda

YILAN ADAM VİPERO

Tom ve Elenna, altın zırhın parçalarını
bir araya getirip Avantia'yı
kurtarabilecekler mi?

GİRİŞ

Güneş, Avantia'nın güneyindeki Kızıl Çöl'de yükselmiş, alev alev yanıyor, kum tepecikleri göz alabildiğince uzanıyordu. Etrafta acımasız sıcağa karşı ne bir sığınak ne de bir damla su vardı.

Bir çöl göçebesi, kum tepeciklerinin arasında sendeleyerek ilerliyordu. Zayıf yüzü güneşten yanmış, parlak ışık nedeniyle gözlerini kısmıştı. Üstünde kumlarla aynı renkte bir kıyafet vardı.

Boğazı susuzluktan kurumuş, dudakları çatlamıştı. "Su," diye mırıldandı. "Su bulmalıyım."

O sırada yakınındaki bir kum tepeliğinin üstünde, kalın ve koyu yapraklı küçük bir bitki fark etti. Bitkinin yanına diz üstü çöküp köklerini çıkardı ve yapraklarını ağzına attı. Birkaç değerli su damlası bulmayı umuyordu.

Birden tiksintiyle bağırarak bitkiyi bir kenara

fırlattı. İçinden dudaklarını ıslatacak kadar su çıkabilmişti ancak. Daha fazla su bulmaktan ümidini kesmişti.

Bu tehlikeli işe giriştiğine çok pişmandı. Eğer çölü tek başına, aç ve susuz geçmeyi başarabilirse, kabilesi için onur kaynağı olacaktır. Fakat bir an önce su bulamazsa Kızıl Çöl'de ölecek ve kemikleri kumlara gömülecekti.

Ayağa kalktı ve üstündeki kumları silkeledi. İlerlemeye kararlıydı. Acı içinde bir sonraki kum tepeciğine tırmanmaya çalıştı.

Tepeye ulaştığında şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir duyguyla donakaldı. Önünde pırıl pırıl parlayan mavi bir göl uzanıyordu. Gölün etrafında yaprakları hafifçe sallanan ağaçların gölgesi suya düşüyordu.

“Kurtuldum! Kurtuldum!” diyen göçebe, tepecikten aşağı indi, ayakları yumuşak kumların

içine gömülüyordu. “Kabilem en iyisi olacak...
Gelmiş geçmiş en büyük kabile...”

Fakat tepeciğin yanına yaklaştıkça, pırıltılı su solmaya başladı ve ağaçlar gün ışığında yok oldular. Göçebe kumların arasında debeleniyor, su niyetine avuçladığı kum, parmaklarının arasından akıp gidiyordu. O güzel göl, bir seraptan başka bir şey değildi. Su yoktu. Umudu yerle bir olan göçebe, elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Bu da neyin nesi?” diye bağırdı, birden başını kaldırarak. Ardından hıçkırıklarının yankı yaptığını fark etti. Yukarı baktığında, daha önce fark etmediği bir şey gözüne çarptı. Tam arkasındaki kumların ardında kayalar yükseliyordu ve kayaların arasında tepenin içine doğru giden karanlık bir boşluk vardı. Bir mağaraydı bu!

Göçebenin umutları yeniden canlandı.

Yalpalayarak mağaraya doğru yürüdü, güneşten korunabileceği bir mağara bulduğu için şükreliyordu. Serin havayı içine çekti ve rüzgârın ayak bileklerinde dolandığını hissetti.

Ardından soğuk rüzgâr, giderek sertleşti.

Göçebe, bir şeyin onu sardığını hissediyordu, bir yılan bacağına dolanıyordu sanki. Korku, kalbine bir ok gibi saplanmıştı. Mağaradan kaçmaya çalıştı ama bileklerini saran şey onu bırakmadığı için yüz üstü düştü. Çılgınca boşluğu tekmeliyordu ama onu yakalayan şeyden bir türlü kurtulamıyordu.

Onu saran şeyi görmek için aşağıya doğru eğildi, fakat görür görmez doğruldu. "Hayır!" diye inledi.

Bacağına saran bir yilandı ve, dev gibiydi. Üstündeki her bir pul, göçebenin elinden daha büyüktü. Yılan kuyruğunun üst kısmında ise bir insan gövdesi vardı. Ateş kızılı ve çürümüş et yeşili renklerinde desenleri vardı. Sıradan,

soğukkanlı yılanların aksine, vücudu inanılmaz bir sıcaklık yayıyordu.

Göçebe yılanın üst kısmına baktığında, dehşetten dilini yutacaktı neredeyse. Yılanın iki kafası vardı ve iki kafadaki dört göz, ona bakıyordu. Gözler şeytani bir nefretle kısılmış, kafalar geriye yatmıştı.

“Olamaz!” diye bağırdı göçebe.

Kaçmaya çalışırken iki kafa aniden ona saldırdı. Dört sivri diş ensesine saplanınca, göçebenin gözleri kararıverdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

ERRİNEL'E VEDA

Köydeki son evin de önünden geçtikten sonra Tom, Fırtına'yı durdurdu. Eyerin üstünde geriye dönerek ardına baktı. Henry Amca ve Maria Yenge, demirci ocağının önünde duruyorlardı. Maria Yenge el sallıyordu, Tom da ona el salladı.

“Keşke buradan ayrılmak zorunda olmasaydık,” dedi Tom, Elenna'ya. Elenna, Tom'un arkasında oturuyordu. “Canavar Avı'na çıktığımdan beri ilk kez Errinel'i ziyaret edebildim.”

“Senin için zor olduğunu biliyorum,” dedi Elenna onu anlamaya çalışarak.

“Amcamı ve yengemi bir daha ne zaman görürüm bilmiyorum,” dedi Tom. Avantia'yı kötü büyücü Malvel'den kurtarana kadar görevinin sona ermeyeceğini biliyordu. Bu görev, onun için ailesinden bile daha önemliydi.

Tom, Malvel'in ona söylediği sözleri hatırlayınca, içinde bir korku belirdi. Görevinin bu aşamasını tamamlamaya kalkışırsa, ödeyeceği bedelin ağır olacağını söylemişti. Fakat Malvel ne derse desin, devam etmeye kararlıydı.

Elenna hafifçe Tom'un omzuna dokundu. "Tom. Gitmemiz gerekiyor. Bizi bekleyen kötü bir Canavar daha var."

"Biliyorum," diyen Tom, görevini düşününce yeniden canlandı. Son bir kez el sallamak için kolunu kaldırdı, ardından eğilip Fırtına'nın boynunu okşadı. "Haydi oğlum, gidelim."

Gümüş, atın yanında duruyor, kulaklarını dikmiş tüylü kuyruğunu sallıyordu. Beyaz kurt, yola çıktıkları için sevinmiş gibi havladı.

Fırtına ile ilerlerken, altın zırhın yumuşak çıngırtısı yol boyunca Tom'un kulaklarında çınladı. O ana dek sihirli zırhın üç parçasını toplamıştı; zincir zırh, miğfer ve göğüslük.

Sihirli olmaları iyi bir şey, diye düşündü. Hiç ağır değil!

Yola çıkmadan önce Maria Yenge'nin hediye olarak verdiği otların keskin kokusunu içine çekti. Onları dikkatle cebine yerleştirmişti.

“Ne işe yarıyorlar acaba?” diye mırıldandı kendi kendine.

“Yengen, bu otların her türlü hastalığı iyileştirebildiğini söyledi,” diye hatırlattı Elenna. “Umarım onları kullanmak zorunda kalmayız.”

“Bir şekilde işimize yarayacaklarına eminim,” dedi Tom neşeyle.

Yol, onları tepelere doğru götürüyordu. Errinel'in evleri, artık görünmez olmuştu. Yamaçlar ağaçlarla kaplıydı ve yol boyunca kıvrılarak dolanan bir akıntı vardı. Dönemece gelip güneşe baktıklarında, neredeyse bir saattir yolculuk ediyor olduklarını anladılar.

“Ne taraftan gideceğiz?” diye sordu Tom.

Elenna uzanıp, Büyücü Aduro'nun onlara verdiği haritayı Fırtına'nın sırtındaki çantadan aldı. Haritayı açıp bir süre inceledi. "Güneye gitmemizi söylüyor," dedi. "Bu yol, bizi ormanın batısındaki Kızıl Çöl'e götürecektir."

Tom, Fırtına'yı kararlaştırdıkları yöne doğru döndürdü. Gümüş de onu takip etti. "Kızıl Çöl'de yolculuk etmek zor olacak," dedi. "Hatta Korku Ormanı'ndan da zor. Canavara ulaşmadan sıcaktan mahvolabiliriz."

"Bu doğru," dedi Elenna. "Gümüş!" diye seslendi beyaz kurda. "Buraya gel."

Gümüş, dili dışarıda geri döndü. "Kendini yoruyorsun," diye azarladı onu Elenna. "Biraz yavaşla. Çölü geçmek istiyorsan, gücünü idareli kullanmalısın."

Gümüş, sanki Elenna'nın sözlerini anlamış gibi kuyruğunu salladı ve güneye doğru Fırtına'nın yanında yürümeye devam etti.

“Harita bu sefer zırhın hangi parçasını aradığımızı gösteriyor mu?” diye sordu Tom Elenna’ya.

Elenna, haritayı Tom’a gösterdi. Bakmak için arkasına dönen Tom, krallığın güneyindeki devasa Kızıl Çöl’e doğru ilerleyen parlak kırmızı yolu gördü. Zırhın bacaklara giyilen iki altın parçası, bir kum tepesinin üstünde duruyordu.

Malvel’in Canavarından iz yoktu ama Tom, onu kum tepesinin arkasında saldırmaya hazır beklerken hayal edince ürperdi. Yeni Canavar, kim bilir neye benzeyecekti?

“Yolumuz uzun,” dedi Elenna.

“Tagus’un nalı bize yardım edecektir,” diyen Tom, kalkanına bakıp Malvel’in kötü büyüünden kurtardığı At Adam Tagus’un nalını aradı. Ateş Ejderhası Ferno’nun derisinden bir pulun yanında duruyordu. Pul Tom’u ateşten; hemen yanındaki, Deniz Yılanı Sepron’un kırık dişi ise onları selden koruyordu.

Tagus'un at nalı, Tom'a hız kazandırdı. Böylece daha hızlı yol aldılar. Henüz öğlen olmadan yol, onları tepelerin arasından açıklık bir alana çıkardı. Nehir ya da sudan eser yoktu. Çimenler güneşten kurumuştı.

Tom, omuzlarında güneşin yakıcı sıcaklığını hissediyordu. Ağzı susuzluktan kurumuştı. Fırtına'nın boynu bükülmüştü ve Gümüş'ün kuyruğu tozlu yerde sürünüyordu.

"Fırtına ve Gümüş'ü çöle götürmemeliyiz," dedi Tom, Elenna'ya. "Sıcaklık çölde daha da fazla olacak."

Elenna durakladı. "Bu doğru. Dayanmaları zor olur. Fakat onları burada öylece bırakamayız ki!"

"Biliyorum. Onlarla ilgilenecek birini bulmalıyız."

Fırtına başını salladı ve kişneyerek duruma itiraz etti. O sırada Gümüş durup başını havaya kaldırmış ve yüksek sesle ulumuştı.

Tom endişeleniyor olmasına rağmen, gülümsemek zorunda kaldı. “Bizimle gelmek istiyorlar.”

“Hayır, ama sen haklısın Tom.” Elenna’nın sesi, üzgün ama kararlı geliyordu. “Kızıl Çöl’e gitmeden önce, onlar için güvenli bir yer bulmalıyız.”

Tom, hayvan arkadaşlarını yabancı insanların yanına bırakacağını düşününce üzüldü. Fakat Elenna ile başka şansları olmadığını biliyordu. Yalnız gitmek zorundaydılar.

Tom ileriye bakarken, gözlerine tozlar giriyordu. Çölün sınırına gelmişlerdi, ufukta gökyüzünün sıcaktan titreştiğini görebiliyorlardı.

Birden Tom, araziden bir şeylerin yükseldiğini fark etti. Önce bunların kayalık olduğunu sandı ama daha sonra kenarlarının doğal olamayacak kadar düzgün olduğunu düşündü.

“Bak! Orada bir şehir var,” dedi Elenna’ya işaret ederek.

Elenna içini çekti. "Sonunda bir sığınak bulabildik! Hayatımda böyle sıcak görmedim!"

Tom, gözlerini kapatıp gölgelik bir yer ve bir bardak buz gibi su hayal etti. "Haydi, oraya gidelim. Belki insanlar bize yardımcı olur."

"Fırtına ve Gümüş'le ilgilenebilirler," dedi Elenna.

Fırtına'yı uzaktaki evlere doğru sürerken, "Belki bize Canavarla ilgili bir şeyler de anlatabilirler," diye ekledi Tom usulca.

Bu maceranın devamı

YILAN ADAM VİPERO'da.

Canavar Pesinde

YENİ SERİ ALTIN ZIRH'DAKİ
DİĞER KİTAPLAR

